

BESTSELLEROVÁ AUTORKA *NEW YORK TIMES*

Catherine Ryan Hyde

DOKONALÁ SEDMIČKA

metafora

metafora®

Catherine Ryan Hyde

DOKONALÁ
SEDMIČKA

Catherine Ryan Hyde
**DOKONALÁ
SEDMIČKA**

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 132. publikáciu

Z anglického originálu *Seven Perfect Things*, vydaného vydavateľstvom
Lake Union Publishing, Seattle, v roku 2022 preložila do slovenčiny Dana Petrigáčová.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafický návrh a spracovanie obálky Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Natália Kuľková

Vydanie 1., 2022
Počet strán 312
Tlač FINIDR, s.r.o.

Copyright © Catherine Ryan Hyde, 2021
Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2022
Translation © Dana Petrigáčová, 2022

*This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon
Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.*

Text copyright © 2021 by Catherine Ryan Hyde, Trustee, or Successor Trustee,
of the Catherine Ryan Hyde Revocable Trust created under that certain declaration
dated September 27, 1999.

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť
reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-356-5 (ePub)
ISBN 978-80-8090-355-8 (pdf)
ISBN 978-80-8090-354-1 (print)

1. KAPITOLA

Ryby by asi súhlasili

Elliot

Keď Elliot otvoril dvere, žena na jeho rohožke mu pripadala prekvapivo mladá. Na chvíľu zapochyboval, či je dobrovoľníčka, na ktorú čaká. Možno roznáša noviny alebo robí niečo iné, len nie v hospici.

Potom mu nedala pokoj nepríjemná myšlienka, že zostarol. Alebo aspoň, že je už dosť starý na to, aby mu iní dospelí ľudia pripadali bizarne mlado.

Zatiaľ tam len tak stál s jednou rukou na kľučke. Nespúšťal z nej oči.

„Pán Colvin?“

„Stačí Elliot,“ odvetil. „Ste dobrovoľníčka?“

„Áno,“ odpovedala. „Julia.“

„Poďte dnu.“ Odstúpil odo dverí, aby ju pustil dovnútra, a zavrel za ňou. „Ďakujem, že ste prišli. Moja žena je hore.“

Spoločne kráčali k schodom a vydali sa po nich hore.

Elliota ovládol nepríjemný pocit z otvoreného priestoru. Ako by sa v ňom jeho smútok strácal. No nebol si istý, prečo tak náhle,

prečo teraz. Zdravotné sestry chodili do jeho domu a von každý deň. Možno čakal, že budú mať klinickejší pohľad na chorobu a stratu. Mladá Julia mala podľa všetkého menej skúseností, akoby z neho v reálnom čase preberala bolesť.

„Je...“ začala Julia, keď stúpali po schodoch, „... pri vedomí?“

„Občas,“ poznamenal a viac tému nerozvíjal.

Viedol ju k dverám hlavnej spálne.

„Drahá?“ zvolal vo dverách. „Pat?“

Oči mala otvorené. Akoby sa dívala na miesto v rohu izby pri strope. Nič nenaznačovalo, že ho počula.

Stálo ho nemálo síl pripraviť ju na návštevu. Dôkladne ju vymýval špongiou a obliekol jej najkrajšiu nočnú košeľu. Učesal jej vlasy, no nikdy sa mu nepodarilo upraviť jej ich tak, ako vyzerali kedysi. Možno preto, lebo teraz boli suchšie a matnejšie alebo Elliot skrátka nevedel, ako pekne učesať žene vlasy. Teraz sa na ňu pozeral očami dobrovoľníčky, čo nebolo najšťastnejšie. Takmer chcel Julii povedať alebo jej ukázať fotku, ako Pat naozaj vyzerala pred pokročilým štádiom choroby. Isteže, neukázal, lebo jediná osoba, ktorej na tom záležalo, bol on.

„Má v sebe veľa liekov proti bolesti,“ vysvetlil Julii. Potichu. „Takže ťažko povedať, čo je dôsledkom ich utlmujúcich účinkov a čo je skutočný... stav.“

Spoločne pristúpili k posteli.

„Drahá, toto je Julia. Dobrovoľníčka. Bude s tebou, kým si vonku povybavujem nejaké veci.“ Odmlčal sa. Neprišla žiadna odpoveď ani reakcia. „V poriadku?“

Chvíľu mlčky čakali.

„Len choďte,“ vyzvala ho Julia. „Zvládneme to.“

Elliot pobozkal svoju ženu na čelo. Julia ho odprevadila k dverám.

„Kedy sa vám naposledy podarilo vyjsť z domu?“

„Hm. Spomeniem si. Už je to hodná chvíľa. Potraviny mi nosia. Dva týždne tu bola Patina mama, takže mi pomohla. No bolo to pred viac ako mesiacom.“

„Len choďte,“ nabádala ho Julia. „Dajte si zaslúženú prestávku. My to tu zvládneme.“

Vošiel do záložne s prvou zo svojich trofejí – hlavou losa z výletu do Maine spred viac ako desaťročia. Bola najväčšia zo všetkého, čo doniesol na predaj a čo sa mu zmestilo do auta.

Zvonček na dverách zazvonil a majiteľ Ralph sa naňho pozrel spoza novín.

„Ahoj, Elliot,“ pozdravil ho Ralph.

„Ahoj, Ralph.“

„Nehovor.“

„Čo ti nemám hovoriť?“

„Ehm. Nič. Ako sa má Pat?“

„V podstate rovnako.“

Bola to lož. Mala sa horšie. No táto lož ho upokojovala. Možno „fikcia“ by bol lepší výraz než „lož“, pomyslel si. Skrátka sa mu ten príbeh pozdával viac než pravda.

„Predávaš losa?“

„Predávam všetko.“

Najskôr chcel všetko šmariť do koša. No akosi mu to pripadalo neúctivé voči zvieratám, ktoré koniec koncov položili svoje životy.

„Naozaj,“ skonštatoval Ralph a ďalej mlčal. Elliot priam cítil, ako sa ho majiteľ záložne chce opýtať prečo, no ovládol sa. „Nuž, keby som ťa nepoznal, povedal by som, že si práve od staršieho príbuzného zdedil nejakú dielňu na vupchávanie zvierat. Ľudia

také veci buď milujú, alebo neznášajú. Medzitým nie je veľký priester. Som v tejto záložni štyridsať rokov a nikdy som nevidel chlapa zbavovať sa zvierat, ktoré skolil vlastnými rukami. Chystáš sa ich uloviť omnoho viac?“

„Nie,“ odvetil Elliot.

„Dobre, ty vieš.“

„Prinesiem aj zvyšok.“

„Pomôžem ti.“

O niekoľko minút sa obaja vracali s plnými rukami. Ralph už Elliotovo rozhodnutie nekomentoval a viac sa nepýtal.

Bola to úľava.

Elliot sedel pri vonkajšom stole na terase kaviarne, keď začul, ako niekto volá jeho meno. Čítal noviny a popíjal espresso – neskutočný luxus na jeho aktuálne pomery.

Zdvihol zrak a nad sebou uvidel Rogera z práce.

„Ach, ahoj, Roger.“

Bolo príjemné stretnúť niekoho z roboty. Po takmer ročnom výpadku mu stará spoločnosť a jej zamestnanci pripadali ako nepríjemne dávna minulosť jeho života.

„Ako sa má Pat?“

Elliot otvoril ústa a chystal sa odpovedať, no akosi mu došli slová. Nechcel si pred Rogerom vymýšľať, no pravda sa mu hovorila ťažko.

„Nechaj tak,“ zareagoval Roger. „Aj tak som sa chcel spýtať niečo iné. Asi som mal skôr na mysli... ako sa máš ty, keď sa staráš o Pat?“

Stále mu nebolo veľmi do reči, a tak Elliot rozpažil ruky dlanami nahor, akoby chcel poňať celý vesmír a povedať, že spektrum jeho pocitov nemožno vtiesnať do obmedzenosti slov.

„Môžem si prisadnúť?“

Elliot ukázal na stoličku a naznačil, že jeho priateľ je vítaný.

Roger pil niečo horúce – asi kávu – v prenosnom pohári, čo Elliotovi naznačovalo, že sa dlho nezdrží. No chvíľu si spolu posedeli.

„Doma sa o ňu niekto stará, kým si vonku?“

„Dobrovoľníčka z hospicu.“

„Musí byť príjemné vypadnúť.“

„Na slnku je úžasne. Skoro som na to zabudol.“

„Kedysi si bol stále vonku. Ešte chodievaš na tú svoju chatu?“

„Ako by som mohol?“

„Nuž, vieš. Keby si mal niekoho, kto by s ňou pár dní ostal...“

„Nemohol by som ju opustiť na pár dní.“

Roger nereagoval a Elliot prešiel prstom okolo šálky espressa. Nedodal: „Lebo by tie dni mohli byť posledné.“ No možno to dodávať ani nemusel. Ako tam tak sedeli a oddeľoval ich kovový stôl, muselo to byť jasné každému, kto trochu rozmýšľal a dával pozor.

„Okrem toho,“ pokračoval Elliot, „už nebudem poľovať.“

„Ale tak si to miloval.“

„Budem si musieť nájsť novú záľubu.“

Obaja sa na chvíľu odmlčali. Elliot dúfal, že sa Roger nebude viac pýtať. No on sa vzápätí opýtal.

„Vieš mi to vysvetliť, aby som lepšie pochopil prečo?“

„Asi to bude znieť divne,“ skonštatoval Elliot.

„Skús.“

„Dobre teda. Odpil si z chladného espressa. Slnko sa schovalo za oblakom. Akoby sa všetko dobré z jeho krátkeho výletu vytratilo. „Asi to celkovo súvisí so smrťou a s umieraním. Z dialky to vyzerá inak. Máme k tomu taký ten pomerne rytiersky prístup. Dívame sa na zvieratá a uvažujeme: Nuž, všetko živé raz zomrie. Je to úplne prirodzené. Lenže potom si smrť príde po niekoho

blízkeho a zrazu je to celkom iná pesnička. Je to veľká vec. Stratíť niekoho takého.“

„Nenaznačuješ, že zvieratá trúchlia ako my...“

„Netuším, čo robia zvieratá,“ odvetil Elliot. „Viem len, čo to celé znamená pre mňa. Teraz. A ako sa všetko zdá iné a mení sa.“

„Aký si bol hrdý, keď si všetko zjedol a tvrdil, že zvieratá majú lepší život než na veľkostatkoch. Vieš. Kým si ich zastrelil.“

„Tak sa mi to zdalo,“ podotkol Elliot. „Hej.“

„A mäso ešte ješ?“

„Nie.“

„Aha.“

Chvíľu trvalo, kým sa rozhovor obnovil. Elliot to cítil. Tiež vedel, že Roger to už nebude rozpitvávať – že už mu aj tak povedal viac, než chcel vedieť. Elliot sedel bez pohnutia, cítil a počul, ako mu pri ušiach povieva vietor. Bolo to zvláštne.

„Nuž...“ začal Roger. „Keď budeš môcť, mal by si tam zájsť.“ Elliot vedel, čo znamená „keď budeš môcť“. „Predsa len, autom je to ďaleko a tak...“

„Čo by som tam robil?“

„Neviem. No na úpäť hôr sa ti páčilo. Pamätáš. Príroda a tak ďalej.“

„Skôr mám pocit, že v prírode je lepšie, ak máš čo robiť. Môžeš tam len sedieť a zízať na ňu, ale ako dlho? A vlastne si myslím, že zážitok sa znásobí, ak v prírode niečo hľadáš. Ak od nej čosi chceš.“

„Je tam blízko rieka. Mohol by si ísť na ryby.“

Elliot neodpovedal. Myslel mu zablúdila k obrovskému plachtovníku pripevnenému na plaketu, ktorého práve nechal v záložni. Dúfal, že ak počká dosť dlho, Roger pochopí aj sám.

„Dobre teda,“ poznamenal Roger, očividne pochopil. „Aj to je spojené so smrťou?“

„Ryby by asi súhlasili.“

„Mohol by si skúsiť turistiku.“

„Mohol.“

„Ako je to vlastne dlho, čo si tam bol naposledy?“

„Porozmýšľam. Od Patinej diagnózy. Takže viac ako tri roky.“

„Pridlho.“

Mlčky sedeli nepríjemne dlho. Niekoľko minút. Roger si vzal svoj prenosný pohár.

„Už by som mal ísť. Veľmi rád som ťa videl, Elliot. Skús si dopriať kratšiu dovolenku. Chápeš. Keď budeš môcť. Nech je, ako chce. Myslím, že na tom nezáleží. Len si vyčistiť hlavu.“ Postavil sa. „Potom sa vráť do práce. Chýbaš nám. Potrebujeme ťa. Dočerta, si najlepší technik, akého Meade má. A pozdrav odo mňa Pat.“

„Pozdravím,“ sľúbil Elliot.

Už nepovedal, že asi nebude vedieť, že ju niekto pozdravil.

Vrátil sa domov, vyšiel po schodoch a nakukol do spálne.

Julia jeho žene čítala. Elliot netušil, akú knihu ani či Pat počuje alebo rozumie, no zdalo sa mu to citlivé a milé. Vlastne až tak, že mu to nečakane a nežiaduco vohnalo slzy do očí. Mal čo robiť, aby sa celkom nerozplakal.

„Ach, pán Colvin, ste späť.“

„Stačí aj Elliot.“

„Zažili ste vonku príjemné ráno?“

„Áno aj nie.“

„Ako to?“

„Nuž... najskôr bolo a potom nie.“

Všimol si, že jej tvár potemnela. Mal výčitky, akoby práve znehodnotil jej služby, takže zmenil smerovanie rozhovoru.

„Isteže, potreboval som zjásť von a počasie vyšlo dokonale. Ďakujem.“

Mladá žena sa chvíľu vôbec nezberala na odchod.

Elliot chvíľu sledoval svoju ženu, hľadal na nej nejaký náznak. Niečo, čo poznal, čo na nej vynikalo pred tou prekliatou chorobou. Bol by sa díval aj dlhšie, no prehovorila Julia a vytrhla ho z myšlienok.

„Je pekné, že ju tak ľúbite.“

„Odkiaľ viete, ako ju ľúbim?“

„Máte to vpísané do tváre, keď sa na ňu dívate.“

Elliot mal pocit, že jeho tvár je skôr obrazom spustošenia než lásky. Možno sa mýlil. Alebo azda prehliadal skutočnosť, že len veľká láska doženie človeka na okraj takého zničenia.

„Idem teda,“ povedala Julia. „Môžem prísť aj na budúci týždeň, ak chcete.“

„Vďaka.“

Upokojilo ho, že si je taká istá, že nasledujúci týždeň bude rovnaký ako tento. Kiežby si bol aj on taký istý.

Po jej odchode ešte dlho sedel vedľa Pat na posteli a opäť sa vžíval do úlohy, ktorú nakrátko opustil. Z mnohých hľadísk to bolo nepohodlné. Z iných takmer cítil úľavu.

Chytil jej ruku a stisol ju. Na jeho prekvapenie mu stisnutie opätovala. Takmer nebadane. Alebo aspoň sa mu zdalo. Aj naďalej si bude mysliť, že áno. Musel tomu veriť.

Potreboval niečo, hoci aj takéto malé, aby sa udržal nad vodou.

2. KAPITOLA

Záchrana

Abby

Zástupkyňa riaditeľky vytrhla Abby z hodiny plávania a vzala ju do zborovne za riaditeľkou. Bolo to hrozné. Hodina plávania bolo jediné miesto, kde sa nikdy necítila vyplašená. Ani menejcenná. Nikdy nemala sklonenú hlavu a oči zavrútané do podlahy. No keď do dievčenskej šatne vošla pani Neilsonová a vyštekla jej meno, všetko sa zmenilo.

„Abigail Hubblová.“

„Čo je?“ Abby dúfala, že s ňou nebude musieť ísť.

„Poď so mnou.“

Kráčala uličkou v šatni pomedzi kabínky, kde sa prezliekali dievčatá, a počula ich tiché posmešky. Vlastne to boli iba akési zvuky. Šomranie, ktoré zástupkyňa asi nepočula.

„Fuu,“ ozývalo sa od každého dievčaťa.

Bol to jazyk. Rodný jazyk. Všetci ho ovládali. Všetci mu rozumeli.

Dievča, máš po chlebe.

Abby však netušila, čo vlastne urobila.

Z plavárne išla niekoľko krokov za pani Neilsonovou. Primerane podradene. Srdce jej búšilo a nechcelo sa jej rozprávať, lebo vedela, že jej hlas by znel dýchavične a zúfalo a vyzradil by jej strach.

No musela to vedieť. Tá neistota ju mučila.

„Sú tu moji rodičia?“ opýtala sa vystrašene. Presne, ako si myslela.

„Nie. Sú tu rodičia Jamie Veitchovej.“

Abby ustrnula a zastala uprostred chodby. Pani Neilsonovej chvíľu trvalo, kým si to všimla.

„Poď,“ pobádala ju, keď na ňu konečne pozrela.

„Čo to má spoločné so mnou?“

„Kráčaj a uvidíš.“

Abby si povzdychla a znova sa pohla po chodbe. Aspoň tam nebol jej otec. Keby bol v škole ten... mohlo sa stať... čokoľvek.

Nebolo by jej do smiechu.

Napochodovala do zborovne.

Riaditeľka stála s rukami založenými na objemnej hrudi. Ešte Abby ani nevidela a už vyzerala prísne – pripravená niekoho zastrážiť. Abby zrazu napadlo, že takto pôsobí vždy. Možno sa tak tvári aj v sprche alebo keď ide v noci do postele.

Jamieni rodičia sedeli na drevených stoličkách pred riaditeľkiným stolom, no keď ju zbadali, postavili sa.

„Sadni si, Abigail,“ ponúkla jej stoličku riaditeľka.

Abby sa nechcelo sedieť. Všetci dospelí stáli. Už teraz ju desivo prevyšovali. Prečo to ešte zhoršovať?

„Nemohla by som...“

„Sadaj,“ zopakovala riaditeľka, akoby hovorila so psom, nie s dievčaťom.

Abby si sadla.

„Kým s tebou budú hovoriť Jamieni rodičia, chcem ti len povedať, že ide o vážnu vec. Ak sa niečo rýchlo nezmení, budeme musieť zavolať šerifa. Takže si dávaj dobrý pozor na odpovede, Abigail. Neurob tú chybu, že to budeš brať na ľahkú váhu.“

Abby civela do zeme a nepovedala ani slovo. Neodvážila sa.

Jamieni rodičia sa nad ňou vznášali a spaľovali ju temným hnevom a vyžarovaním. Videla ich periférne. Naschvál sa vyhýbala priamemu pohľadu.

„Abby,“ oslovila ju Jamiena mama. „Vieš, kde je Jamie?“

„Nie je v škole?“

„Videla si ju dnes?“ ozvala sa riaditeľka.

„Nie, ale je len tretia hodina.“

Jamiena mama chytila Abby za bradu. Bol to znepokojujúci pocit. Chytila ju tak preto, aby sa na ňu Abby musela pozrieť. Tá sa však ženinmu pohľadu stále opatrne vyhýbala.

„Rozumieme celej lojálnosti medzi najlepšimi kamarátkami, Abby. A tiež chápeme, že Jamie nesúhlasí s našimi výchovnými metódami. Veď ktoré trinásťročné dievča by súhlasilo? Lenže ak nevieme, kde sa nachádza, je to vážny problém. Takže ak to vieš, je dôležité, aby si nám to povedala.“

Abby sa zdalo zaujímavé, že Jamieni rodičia ich považujú za najlepšie kamarátky. Asi si to myslelo veľa ľudí a vyzeralo to, že nikto netráva s Abby toľko času. Nezdalo sa, že niekto mohol byť jej lepšou kamarátkou. Na druhej strane to zase nebolo ani také ťažké.

„Netuším, kde je,“ odvetila Abby a želala si, aby jej Jamiena mama pustila bradu.

Tipnúť by si však vedela. Čakala, či sa jej na to niekto spýta.

Nikto nič.

Po škole Abby vystúpila z autobusu a pustila sa na dlhú cestu domov. Cez stromy. Popri rieke. A prudko nahor. Bola to drina v ktorýkoľvek deň, no práve dnes musela ísť ešte vyššie a ďalej než zvyčajne. Potrebovala otestovať svoju teóriu.

Pripomínala si, že viac pohybu do nôh jej v plávaní len pomôže.

Úmyselne minula odbočku na poľnú cestu domov a pokračovala vyššie, kde sa spevnená cesta zmenila na kľukatú trasu rozbrázdenu autami na pohon všetkých štyroch kolies. Do cesty čoraz viac zasahovali stromy, takmer blokovali výhľad na námornícky modrú oblohu.

Cestou hore sa zadychčala.

Keď zbadala loveckú chatu, zmeravela, zastala a mlčky čakala. Snažila sa pozorovať, či sa dnu niečo hýbe.

Na dverách bola visiaca zámka. Bola tam, odkedy si Abby pamätala. No pred niekoľkými mesiacmi ju rozrezali. Urobili to asi frézou na skrutky alebo niečím podobným, a tak tam ostala zbytočne visieť na haspre.

Odvtedy boli s Jamie vnútri dokopy raz, iba z čirej odvahy vojsť k niekomu cudziemu. Vlastne to bol Jamien nápad, jej odvaha. A chcela tam ísť zas, no Abby sa zdalo, že sa len znova dostanú do problémov.

Jamie ju stále dostávala do problémov.

Keď nevidela žiaden pohyb, vykročila dopredu.

Vošla na dvor.

Keď sa približovala k dverám chaty, pocítila chvenie a nervozitu, no nevedela celkom prečo. Buď tam nebude nikto, alebo sa tam skrýva jej najlepšia kamarátka. Nech už chatu vlastnil ktokoľvek, pokiaľ Abby vedela, bol už roky preč.

Prstami sa dotkla drevených dverí, potom ich jemne odtlačila. Otvorili sa a odhalili zariadenie, ktoré si Abby pamätala, akurát zaprášenejšie. Kožená pohovka, tehlový kozub. Mosadzné stojace lampy a niekoľko loveckých trofejí na stene.

Jamie ležala chrbtom na pohovke, no keď sa otvorili dvere, vyskočila na nohy. Postavila sa do obranného postoja, akoby sa chystala použiť ťahy z karate. No keby niekedy chodila na karate, Abby by o tom vedela.

„Ach, to si len ty,“ odľahlo Jamie.

Abby vošla dnu a spolu si sadli na koženú pohovku. Ako tam tak sedela, necítila sa práve pohodlne. No aspoň vedela, ako sa cíti. Na kamarátke to iba videla.

Abby sa rozhládla okolo seba a kládla si otázku, čo tu asi tak pred krádežou bolo a už tu nie je. „Čo podľa teba vzali?“ opýtala sa, hoci rovnakú otázku jej možno položila už vtedy, keď tu bola naposledy. „Zdá sa, že je tu toho stále dosť.“

„Nuž, nábytok asi nechceli.“

„Tak by ma zaujímalo, čo teda chceli.“

„Asi len jedlo z kredenca a miesto na prespatie.“

Ešte chvíľu sedeli bez slova. Abby sa snažila dívať von oknom, no bolo špinavé a plné škvŕn od vody, ktoré na ňom zanechali roky búrok. Zdalo sa, že všetko v izbe má na sebe vrstvu prachu.

„Musíš sa vrátiť domov,“ skonštatovala Abby.

„Toto by som čakala od rodičov, nie od teba. Prečo by som mala?“

„Tu nemôžeš zostať.“

„Prečo nie?“

„Nie je to tvoje. Patrí to niekomu inému.“

„Už sem nikto nechodí. Kedy si tu niekoho videla? Auto tu naposledy stálo asi tak pred tromi rokmi.“

„Viem. To však neznamená, že sem už nikdy nikto nepríde. Stále to vlastnia. Okrem toho, tvoji rodičia chcú zavolať šerifovi. Možno tak už urobili.“

„Ako vieš?“

„Lebo dnes prišli do školy, vytiahli ma z hodiny plávania a snažili sa zistiť, kde si. Dostala si ma do problémov.“

„Nedostala. Veď si nevedela, kde som. Takže žiaden problém.“

„Mala som z toho taký pocit.“ Ďalšiu chvíľu sedeli mlčky. Potom Abby prehovorila: „A čo škola?“

„Aj tak budú o chvíľu letné prázdniny.“

„Ostaneš tu celé dni? Čo budeš jesť? A ako dlho si myslíš, že vydržíš?“

„Nebudem tu celé dni. Onedlho pôjdem domov. Chcem len, aby si uvedomili, ako sa ku mne správajú.“

„Musíš ísť domov teraz, Jamie. Prepáč. Nechcem ti rozkazovať, ale teraz už viem, kde si. A ak sa ma niekto spýta, nebudem klamať. Potom by som sa dostala do skutočných problémov.“

Najskôr nereagovala.

Potom si Jamie povzdychla. „Dobre teda. Už aj tak začínam byť hladná.“

Postavili sa a spolu kráčali k dverám. Vyšli na dvor. Chata stála na čistine medzi stromami, kde na ne pripekalo slnko. Vzduch bol čistý a riedky, ako vždy, keď sa pešo vyštverala na úpätie.

Obe vážali, či sa vydať dole kopcom do mesta.

Abby bola z kamarátky znechutená, no nebolo to nič nové. Načo to všetko absolvovala a potom sa vzdá len preto, lebo je hladná? Pripadalo jej to hlúpe. Akoby nemala nič lepšie na práci.

„Ako zavrieme dvere?“ opýtala sa Abby.

„Asi nezavrieme. Boli otvorené, keď som sem prišla.“